

ter, der ikke er i besiddelse af sådanne våben. Sidstnævnte stater forpligtes ved overenskomsten til ikke at optage produktionen af sådanne våben.

Endelig foreslås det, at resultatet af 10-magts udvalgets overvejelser af disse spørgsmål indgår i dets rapport til FNs nedrustningskommission.

Resolutionsforslaget blev vedtaget af FNs 14. plenarforsamling den 20. november 1959 med 68 stemmer for, herunder Danmark, ingen imod, medens 12 (herunder Frankrig) afholdt sig fra at stemme.

3. Indstilling af forsøg med kernevåben.

(Dagsordenens punkt 69).

Efter forslag af Indien var dette punkt opført på dagsordenen.

Første udvalg vedtog den 19. november 1959 to resolutioner om spørgsmålet. I begge resolutioner udtales glæde over det fremskridt, som ved Genèveforhandlingerne er opnået vedrørende spørgsmålet om ophør med forsøgssprængninger, samt udtrykkes håb om, at forhandlingerne snart vil blive ført til en heldig afslutning.

Den ene af resolutionerne blev fremsat af Østrig, Japan og Sverige. Heri opfordredes de stater, som forhandler i Genève, til at fortsætte med den frivillige indstilling af forsøgene.

Denne resolution blev af plenarforsamlingen vedtaget den 21. november med 78 stemmer for, ingen imod, medens to lande, Afghanistan og Frankrig, afholdt sig fra at stemme.

Den anden resolution var fremsat af Indien og 23 andre lande, som alle med undtagelse af Cuba og Jugoslavien var fra den afro-asiatiske gruppe. Den indeholdt en lignende opfordring som ovennævnte resolution, men tilføjede en appel til andre stater om at afstå fra sådanne forsøg.

Den blev vedtaget af plenarforsamlingen ligeledes den 21. november med 60 stemmer mod 1 (Frankrig), medens 20 lande afholdt sig fra at stemme.

4. Franske kernevåbenforsøg i Sahara.

(Dagsordenens punkt 68).

Første udvalg indledte debatten om den franske prøvesprængning i Sahara den 4. november 1959, og ved debattens begyndelse forelå et af Afghanistan, Burma,

Ceylon, Æthiopien, Ghana, Guinea, Indien, Indonesien, Irak, Japan, Jordan, Libanon, Liberia, Libyen, Malaya, Marokko, Nepal, Saudi-Arabien, Sudan, Tunis, Den forenede arabiske Republik og Yemen fremsat resolutionsudkast, i hvilket der udtaltes en alvorlig ængstelse over den franske regerings hensigt om at gennemføre atomsprængninger i Sahara og en opfordring til Frankrig om at afstå derfra.

Den marokkanske repræsentant, hr. *Ben-hima*, udtalte sig i tilslutning til resolutionen om de politiske og humanitære grunde, der talte for at opgive forsøgene. Han sagde bl. a., at andre bombeforsøg havde vist, at risikoen for dem, der opholdt sig i nærheden af sprængningsstedet, praktisk taget kunne fjernes, medens folk, som boede i tilgrænsende og endog i fjernere områder, kunne blive ofre for radioaktivt støv. Alle protester til Frankrig havde været forgæves, tilføjede han.

Formanden for den franske delegation, *M. Jules Moch*, indledte sin tale med at understrege, at så længe der ikke forelå en bestemt og generel afgørelse om nedrustning for så vidt angik kernevåben, ville Frankrig ikke acceptere nogen diskrimination. Loven må være ens for alle, hvis alle skal rette sig efter den. Da Frankrig, fortsatte *M. Moch*, ikke skaber nogen risiko for den øvrige verden, må spørgsmålet om, hvorvidt landet skal udrustes med kernevåben, være et internt fransk anliggende.

Han udtalte bl. a. videre, at den planlagte franske prøvesprængning i henseende til involveret energimængde, klimatiske forhold og befolkningstæthed indebar langt mindre risiko for skadelig virkning end visse amerikanske og sovjetiske sprængninger.

Han omtalte videre de følelsesbetonede, psykologiske og politiske sider af sagen. Han oplyste, at han havde været stillet over for påstanden om, at vindingen i prestige ved at besidde atombomben ville komme til at modsvare tab af venskab med Afrikas folk. Han nægtede at tro dette; så snart eksperimentet var blevet fuldført, ville Frankrig genvinde sine venner. Man havde også spurgt ham, hvorfor Frankrig ville fuldføre sine planer på et tidspunkt, hvor de tre atommagter måske var ved at nå til enighed om ophør med forsøgssprængninger. Heroverfor udtalte *Jules Moch*, at så længe